SĂPTĂMÂNA A DOUA DIN POSTUL MARE

POPASUL SLAVEI

A doua Duminică din *Postul Mare* – Mt 17,1–9

Cristos, Lumina care se descoperă în ascultare

Schimbarea la Față deschide în inima *Postului Mare* o fereastră de lumină. Isus îi conduce pe Petru, Iacob și Ioan pe munte. Urcușul devine simbol al interiorizării: slava nu se vede din agitație, ci din înălțimea unei inimi care se desprinde de lume.

Fața Domnului strălucește ca soarele. Veșmintele devin albe, ca lumina. Moise și Ilie stau alături de El, mărturisind împlinirea Legii și a Profeților. Dar centrul revelației nu este fenomenul vizibil, ci glasul Tatălui: „Acesta este Fiul Meu cel iubit… pe Acesta să-l ascultați!”.

Slava nu este posesie, ci **relație filială**. Isus nu caută admirația, ci ascultarea. Lumina muntelui nu este evadare din istorie, ci pregătire pentru cruce. Benedict al XVI-lea subliniază că *Schimbarea la Față* ne dezvăluie, anticipat, destinul pascal al lui Cristos: crucea nu este eșec, ci locul slavei.

Petru dorește să rămână. Dar slava nu poate fi fixată. Ea trebuie purtată în vale, în cotidian, în fragilitate. *Popasul slavei* este scurt, dar transformator.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„*Schimbarea la Față* este o anticipare a Învierii și arată că drumul crucii este drumul slavei.” (*Isus din Nazaret*, vol. I, cap. 9)

Papa Ioan Paul al II-lea
„Cristos revelează omului adevărul propriei sale chemări la lumină.” (*Redemptor hominis*, nr. 10, 1979)

Catehismul Bisericii Catolice
CBC 556 – „*Schimbarea la Față* ne pregătește pentru scandalul crucii.”

Popas interior
- Unde am întrezărit o lumină care m-a susținut?
- Ce înseamnă pentru mine: „Pe Acesta să-L ascultați”?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

LUNI – Lc 6,36–38

Milostivirea, chip al slavei Tatălui

Tema milostivirii se află în inima Predicii de pe Câmpie, la Sfântul Luca. Isus tocmai a vorbit despre iubirea față de vrăjmași, despre binecuvântare, despre rugăciune. Culmea acestor îndemnuri nu este o performanță morală, ci o revelație: **Tatăl este milostiv**. Chemarea nu pornește dintr-o exigență, ci dintr-o identitate. **Fiii seamănă cu Tatăl**.

În limba greacă, termenul folosit pentru „milostiv" (*oiktirmon*) exprimă o mișcare lăuntrică de compasiune, o vibrație a inimii în fața fragilității celuilalt. În tradiția biblică, această milostivire evocă *rahamim* – iubirea maternă a lui Dumnezeu, legată de „sânul" care poartă viața. Tatăl lui Isus este un Dumnezeu care poartă în sine capacitatea de a îmbrățișa, de a ridica, de a restaura.

„Nu judecați… nu condamnați… iertați… dați." Verbele curg într-un ritm care descrie o inimă eliberată. A judeca înseamnă a fixa o persoană într-un moment al ei; a ierta înseamnă a o privi în dinamica devenirii ei. Isus ne conduce din logica măsurii stricte în logica generozității. „Cu măsura cu care măsurați vi se va măsura." Măsura inimii devine spațiul în care Dumnezeu poate revărsa darul Său.

Textul vorbește despre o „măsură bună, îndesată, clătinată și revărsată". Imaginea vine din piața orientală: grâul era scuturat pentru a încăpea mai mult în vas. Este o metaforă a abundenței divine. Inima care oferă spațiu primește spațiu. Milostivirea creează în noi un loc larg, capabil să conțină pace.

Biblic, milostivirea este mereu asociată cu fidelitatea legământului. Dumnezeu rămâne credincios, chiar și atunci când omul traversează slăbiciunea. În Cristos, această fidelitate capătă chip și voce. El rostește milostivirea și o trăiește: atinge leproși, privește vameși, ridică femei căzute, binecuvântează copiii. Viața Lui este interpretarea concretă a acestui verset.

Spiritual, chemarea la milostivire este un drum de asemănare. A deveni milostiv înseamnă a lăsa ca inima să fie modelată de ritmul lui Dumnezeu. Rugăciunea hrănește această transformare. În întâlnirea cu Tatăl, inima învață să privească precum El privește.

Milostivirea nu este doar un gest punctual, ci un mod de a fi. Ea se exprimă în tonul vocii, în răbdare, în capacitatea de a asculta, în discreția cu care susținem pe cineva. În această lumină, relațiile devin loc de transfigurare. Slava Tatălui strălucește în gesturi simple, iar comunitatea capătă armonie.

Popasul slavei din această zi ne așază în fața unei întrebări lăuntrice: cât de largă este inima mea? În măsura în care o deschid, Tatăl își poate revărsa propria Sa măsură în mine.

Să medităm cu…

Papa Francisc
„Milostivirea este însăși revelația lui Dumnezeu.” (*Misericordiae vultus*, nr. 2, 2015)

Papa Benedict al XVI-lea
„Dreptatea și iubirea se întâlnesc în inima lui Dumnezeu.” (*Deus caritas est*, nr. 28, 2005)

Catehismul Bisericii Catolice, nr. 2842 – „Iertarea este culmea rugăciunii creștine.”

Popas interior

- Ce gest de milostivire pot oferi astăzi?

- În ce situație sunt chemat să lărgesc măsura inimii mele?

- Pe cine sunt invitat să privesc cu compasiunea Tatălui?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

MARȚI – Mt 23,1–12
Slava smereniei

Capitolul 23 din Evanghelia după Matei ne introduce într-un discurs rostit în curtea templului, în fața mulțimilor și a ucenicilor. Isus vorbește despre autoritate, despre coerență și despre locul pe care îl ocupă inima în viața religioasă. Contextul este unul profund eclezial: Legea, învățătura, transmiterea credinței.

„Cărturarii și fariseii s-au așezat pe catedra lui Moise." Isus recunoaște rolul învățăturii și al tradiției. Moise este simbolul legământului, al cuvântului transmis. Autoritatea este un dar pentru popor. Ea devine rodnică atunci când este trăită ca slujire și ca responsabilitate.

În centrul textului se află cuvântul: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru." În greacă, termenul *diakonos* îl indică pe cel care se pune la dispoziție, care susține viața celuilalt. Aici se revelează adevărata măreție: apropierea, discreția, dăruirea.

Isus vorbește și despre titluri – „rabbi", „tată", „învățător". El orientează privirea către unicul Tată și către unicul Învățător. Comunitatea creștină trăiește dintr-o filiație comună. Toți sunt frați pentru că toți primesc viața din aceeași iubire.

Biblic, acest text ne amintește de *Cântările Slujitorului* din cartea profetului Isaia (Is 42; 53). În aceste texte, slava lui Dumnezeu se manifestă printr-un slujitor blând, care aduce dreptatea prin fidelitate. În Cristos, această profeție se împlinește deplin. El este Învățătorul care spală picioarele ucenicilor.

Spiritual, Evanghelia invită la o examinare a intențiilor. În orice responsabilitate, în orice rol, în orice misiune, inima poate deveni loc de transparență pentru Dumnezeu. Slujirea creează comuniune și dă pace comunității.

Popasul slavei din această zi ne arată că adevărata înălțare este rod al smereniei. Într-o inimă care slujește, Dumnezeu își găsește locul.

Să medităm cu…

Papa Ioan Paul al II-lea
„Omul nu se poate regăsi deplin decât prin dăruirea sinceră de sine.” (*Gaudium et spes*, 24 – citat frecvent în magisteriul său)

Papa Francisc
„Măreția creștinului este slujirea.” (Angelus, 18 septembrie 2016)

Popas interior
- Unde caut recunoaștere?
- Unde sunt chemat să slujesc în tăcere?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

MIERCURI – Mt 20,17–28

Cupa slavei

Isus urcă spre Ierusalim. Drumul este concret, istoric, dar și simbolic: este urcușul către împlinirea pascală. El vestește pătimirea, moartea și învierea. În acest context, Iacob și Ioan își exprimă dorința de a sta la dreapta și la stânga Sa.

„Puteți să beți paharul pe care îl voi bea?" În Scriptură, cupa evocă destinul rânduit de Dumnezeu (Ps 16,5; Is 51,17). În grădina Ghetsimani, Isus va vorbi din nou despre acest pahar, ca despre voința Tatălui primită în deplină comuniune.

A bea paharul înseamnă a participa la iubirea care se oferă. „Fiul Omului a venit ca să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți." Termenul „răscumpărare" evocă eliberarea unui sclav. Jertfa lui Cristos devine spațiu de libertate pentru omenire.

În această Evanghelie, slava se revelează ca dăruire totală. Tronul lui Cristos este crucea, iar coroana Sa este fidelitatea față de Tatăl. În El, puterea capătă forma iubirii.

Spiritual, textul invită la unirea cu această dinamică pascală. Viața capătă sens atunci când este oferită. Fiecare zi poate deveni un mic „da" rostit în comuniune cu „da"-ul Fiului.

Popasul slavei ne așază în fața unei alegeri luminoase: participarea la iubirea care dăruiește viață.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„Puterea lui Dumnezeu este puterea iubirii care merge până la cruce." (*Isus din Nazaret*, vol. II)

Papa Francisc
„A sluji înseamnă a domni." (Omilie, 29 iunie 2013)

Catehismul Bisericii Catolice, nr. 618 – „Cristos ne asociază jertfei Sale."

Popas interior
- Ce înseamnă pentru mine a bea paharul lui Cristos?

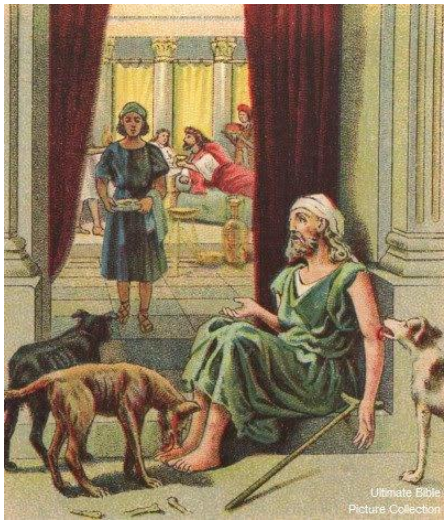
- În ce situații sunt chemat să transform dorința de afirmare în disponibilitate pentru slujire?

- Ce gest concret de dăruire poate face din această zi o participare la iubirea lui Cristos?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

JOI – Lc 16,19–31

Poarta care deschide veșnicia

Parabola bogatului și a lui Lazăr este una dintre cele mai puternice pagini lucaniene despre responsabilitatea inimii. Sfântul Luca, evanghelistul milostivirii și al săracilor, construiește această narațiune cu o simplitate care dezvăluie adâncimi spirituale majore.

La început, două figuri sunt așezate în contrast. Un om bogat, îmbrăcat în purpură și in subțire, trăind „în ospețe strălucite în fiecare zi". Și un sărac, pe nume Lazăr, întins la poarta lui, plin de răni. Detaliul esențial este acesta: săracul are nume. În Scriptură, numele înseamnă identitate cunoscută de Dumnezeu. „Lazăr" vine din ebraicul *El 'azar* – „Dumnezeu ajută". Deja, Evanghelia ne dezvăluie cine este cu adevărat însoțit.

Poarta devine simbol central. Între interior și exterior, între abundență și nevoie, există doar un prag. Nu o distanță geografică, ci o distanță a inimii. În tradiția biblică, poarta cetății era locul judecății și al întâlnirii (cf. Rut 4,1; Prov 31,23). Acolo se decidea dreptatea. În această parabolă, poarta devine locul unei tăceri dramatice: viața trece zilnic pe lângă suferință.

Câinii ling rănile lui Lazăr. În imaginarul iudaic, câinele era animal impur. Luca accentuează astfel extrema vulnerabilitate a săracului. Și totuși, în ochii lui Dumnezeu, el este purtător de promisiune.

A doua parte a parabolei schimbă perspectiva. Moartea dezvăluie adevărul profund al existenței. Lazăr este dus „în sânul lui Abraham" — expresie care evocă comuniunea celor drepți, intimitatea cu părintele credinței. Bogatul se află într-o stare de izolare. Imaginea prăpastiei fixe subliniază consecința unei vieți trăite fără comuniune.

Dialogul dintre bogat și Abraham este revelator. Bogatul îl numește „părinte", dar viața sa nu a reflectat această filiație. Abraham răspunde cu blândețe și realism: „Între noi și voi este o prăpastie mare." Această prăpastie nu este creată de Dumnezeu în mod arbitrar; ea s-a modelat în interiorul inimii de-a lungul vieții.

Cuvântul final al parabolei este decisiv: „Îi au pe Moise și pe Profeți; să asculte de ei.” Revelația este suficientă. Scriptura formează inima, o educă la compasiune. Legea și Profeții vorbesc constant despre grija față de sărac (cf. Dt 15,7–11; Is 58). Ascultarea Cuvântului deschide ochii.

Din perspectivă spirituală, această Evanghelie este o invitație la convertirea privirii. Viața veșnică începe în modul în care recunoaștem demnitatea celuilalt. Nu este vorba doar despre bunuri materiale, ci despre disponibilitate interioară. O inimă atentă creează punți; o inimă deschisă transformă poarta într-un loc de întâlnire.

Slava lui Dumnezeu strălucește în solidaritate. Atunci când privirea devine luminată de Cuvânt, relațiile capătă adâncime, iar viața dobândește consistență veșnică. Popasul slavei din această zi ne invită să ne așezăm la propria noastră poartă interioară și să întrebăm: cine așteaptă acolo? Ce nume rostește Dumnezeu în fața mea? Poarta deschisă astăzi devine început de comuniune mâine.

Să medităm cu…

Papa Francisc
„Indiferența ne fură capacitatea de a plânge.” (Lampedusa, 8 iulie 2013)

Papa Ioan Paul al II-lea
„Solidaritatea este o virtute creștină.” (*Sollicitudo rei socialis*, nr. 40, 1987)

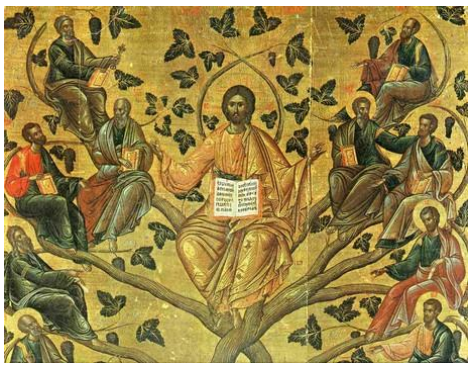
Popas interior

- Pe cine așază Dumnezeu la poarta vieții mele și cum răspund concret acestei întâlniri?
- Cum modelează ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu felul în care privesc și prețuiesc demnitatea fiecărei persoane?
- Ce pas de solidaritate sunt chemat să fac pentru ca inima mea să devină spațiu de comuniune și speranță?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

VINERI – Mt 21,33–43.45–46

Via care așteaptă rod

Parabola viticultorilor este rostită în templu, în ultimele zile înainte de Pătimire. Atmosfera este tensionată, dar cuvântul lui Isus rămâne limpede. El alege imaginea viei, atât de dragă tradiției biblice. În Isaia 5, via este poporul iubit, plantat cu grijă, înconjurat de protecție, lucrat cu speranță. Dumnezeu este viticultorul atent, care așteaptă rod de dreptate și fidelitate.

În parabola lui Isus, stăpânul sădește via, o împrejmuiește, sapă teasc, construiește turn. Fiecare detaliu exprimă grijă și încredere. Apoi o încredințează lucrătorilor. Aici se deschide misterul libertății: Dumnezeu oferă responsabilitate. Via este dar, dar și misiune.

Când vine timpul roadelor, stăpânul trimite slujitori. Ei reprezintă profeții, glasurile care au reamintit legământul, chemând la convertire. În istoria lui Israel, profeții au fost adesea respinși, iar parabola evocă această memorie. Totuși, fidelitatea lui Dumnezeu continuă: „Îl voi trimite pe fiul meu; îl vor respecta.” Trimiterea Fiului concentrează întreaga revelație. Fiul este moștenitorul, imaginea Tatălui, deplina Sa apropiere. În El, Dumnezeu nu doar cere rod, ci Se oferă pe Sine. Parabola anticipează Pătimirea: Fiul este scos din vie și ucis. Crucea apare aici în mod profetic.

Isus citează Psalmul 118: „Piatra pe care au respins-o zidarii a ajuns în capul unghiului.” Imaginea este arhitecturală. Piatra unghiulară susține întreaga construcție, unește două ziduri și dă stabilitate întregului edificiu. Cristos devine fundamentul unei creații noi. În El, istoria se reorganizează.

Parabola nu este doar o relatare despre trecut; este o chemare prezentă. Via este și inima fiecărui credincios. Dumnezeu a sădit în noi daruri, vocații, capacități de iubire. Rodul pe care îl așteaptă este dreptatea, milostivirea, credința vie. În spiritualitate, acest text invită la responsabilitate matură. A trăi în vie înseamnă a trăi în legământ. Rugăciunea, Euharistia, În comuniune cu Piatra unghiulară, existența capătă coerență și stabilitate.

Slava lui Dumnezeu strălucește atunci când rodul iubirii devine vizibil. Nu este o slavă spectaculoasă, ci una tăcută și fecundă. Dumnezeu continuă să încredințeze via Sa oamenilor, cu încredere și speranță. Popasul slavei din această zi ne invită să privim propria noastră vie: ce rodește în ea? Ce daruri cresc? Ce poate fi oferit cu generozitate? În Cristos, Piatra vie, fiecare

început devine stabil, fiecare rod devine participare la Împărăție, iar întreaga viață se așază pe un fundament care rămâne.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„Crucea este noul templu.” (*Isus din Nazaret*, vol. II)

Papa Francisc
„Dumnezeu deschide drumuri acolo unde noi vedem doar ziduri.” (Omilie, 2017)

Catehismul Busericii Catolice, nr. 601 – „Moartea lui Cristos face parte din planul iubirii.”

Popas interior
Unde experimentez respingerea?
Pot crede că Dumnezeu lucrează acolo?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

SÂMBĂTĂ – Lc 15,1–3.11–32

Îmbrățișarea Tatălui

Capitolul 15 din Evanghelia după Luca este inima revelației milostivirii. Contextul este clar: „Vameșii și păcătoșii se apropiau de El ca să-L asculte.” În același timp, fariseii murmurau. Isus răspunde acestei tensiuni prin trei parabole: oaia regăsită, drahma găsită și, culminant, fiul regăsit. Nu este doar o poveste despre întoarcerea unui fiu, ci o revelație despre inima Tatălui.

Fiul cel tânăr cere partea de avere. În limbaj biblic, moștenirea este legată de viață și binecuvântare. Cererea lui exprimă dorința de autonomie, de afirmare a propriei direcții. Tatăl oferă. Respectul pentru libertatea fiului face parte din iubirea sa.

Drumul fiului îl conduce într-o țară îndepărtată. Îndepărtarea este mai mult decât geografică; ea simbolizează o distanță interioară. Experiența foametei și a lipsei devine spațiu de trezire. Textul spune: „Și-a venit în fire.” Convertirea începe ca o reîntoarcere la adevărul propriei identități. Decizia de a se întoarce este formulată într-un discurs pregătit: „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu.” În spiritualitate, ridicarea este mereu semn al învierii interioare. Fiecare pas spre Tatăl este deja început de restaurare.

Momentul central al parabolei este întâlnirea. „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă; a alergat, i-a căzut pe grumaz și l-a sărutat.” Tatăl veghea. Verbul „a alerga” este surprinzător pentru un patriarh oriental; el exprimă intensitatea iubirii. Îmbrățișarea precede orice explicație. Restaurarea precede justificarea. Haina cea dintâi, inelul și încălțămintea sunt semne ale demnității restabilite. Inelul evocă autoritatea filială, haina exprimă apartenența, încălțămintea arată libertatea fiului. Masa pregătită este imagine euharistică: comuniunea este deplină.

Parabola nu se încheie fără a privi și spre fiul mai mare. El rămâne în afara casei, purtând o altă formă de distanță: rigiditatea inimii. Tatăl iese și către el. Milostivirea nu este selectivă; ea caută fiecare fiu.

Biblic, această parabolă reia marile teme profetice ale restaurării legământului (cf. Os 11; Ier 31). Dumnezeu este Tată care nu încetează să cheme, să aștepte, să restaureze. Spiritual, textul ne invită să contemplăm trei mișcări: libertatea, întoarcerea, îmbrățișarea. Fiecare credincios poartă în sine experiența drumului, a căutării, a dorului de casă. Casa Tatălui este spațiu de adevăr și de bucurie.

Popasul slavei din această zi se încheie în lumină: slava lui Dumnezeu se revelează în capacitatea de a reda demnitatea, de a transforma distanța în comuniune și de a face din întoarcere o sărbătoare. În îmbrățișarea Tatălui, omul regăsește nu doar iertarea, ci propria sa identitate de fiu.

Să medităm cu…

Papa Ioan Paul al II-lea
„Milostivirea este iubirea care se apleacă asupra neputinței." (*Dives in misericordia*, nr. 6, 1980)

Papa Francisc
„Dumnezeu nu obosește niciodată să ierte." (*Evangelii gaudium*, nr. 3, 2013)

Popas interior

- Sunt dispus să mă ridic și să mă întorc la Tatăl cu încredere deplină, lăsând ca adevărul vieții mele să fie luminat de iubirea Sa?
- Primesc eu îmbrățișarea care restaurează demnitatea mea de fiu și mă las transformat de bucuria iertării?
- Pot participa la bucuria Tatălui pentru fiecare frate regăsit, lărgindu-mi inima în comuniune și fraternitate?

La finalul zilei……. scriu ce mi-a rămas în inimă!

Să ne rugăm

Tată,
în această săptămână a slavei,
ne-ai arătat lumina Fiului Tău.
Nu o slavă care domină,
ci o slavă care iubește,
care slujește,
care iartă.
Învață-ne să urcăm pe munte,
dar și să coborâm în vale,
purtând în inimă lumina Ta.
Fă din viața noastră
o transparență a slavei Tale.
Amin.

Oficiul Pentru Pastorația Biblică, ARCB